

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 007119 19 Uvp
Banjaluka, 02.06.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Duške Mutić, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. T. iz B., koga zastupa punomoćnik V. S. advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 06/004-5-1199/18 od 26.06.2018. godine, tuženog Fonda ..., u predmetu odobravanja liječenja u zdravstvenoj ustanovi izvan Republike Srpske, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 007119 18 U od 27.12.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 02.06.2021. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za nadoknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1. izreke uvažena je tužba podnesena protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Fonda ... R. S., Kancelarija B. broj 14/049-1-645/18 od 25.05.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužioca za odobravanje liječenja u zdravstvenoj ustanovi izvan Republike Srpske, operativnog zahvata u O. b. B. M. B., S.. Stavom 2. izreke pobijane presude obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u ukupnom iznosu od 877,50 KM.

Uvažavanje tužbe sud obrazlaže razlozima da je tuženi nezakonito postupio kada je odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rješenja od 25.05.2018. godine, jer je za svoju odluku dao razloge koji osporeni akt čine nezakonitim kako u procesno pravnom smislu, tako i u smislu materijalnog propisa koji je relevantan za predmetnu upravnu stvar. Ovo stoga što tuženi u obrazloženju osporenog akta uopšte nije cijenio navode žalbe tužioca izjavljene protiv prvostepenog rješenja od 25.05.2018. godine, što mu je bila dužnost propisana odredbom člana 230. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP), već je nakon interpretiranja tih navoda izveo zaključak da je tužilac u žalbi izmijenio zahtjev utvrđujući da to nije dozvoljeno u ovoj fazi postupka shodno odredbi člana 118. ZOUP, što je tuženom razlog da žalbu odbije. Sud nije doveo u pitanje sadržaj odredbe člana 118. ZOUP koja propisuje da se stranka može proširiti ili izmijeniti zahtjev do donošenja prvostepenog rješenja, ali je obrazložio da primjeni ove odredbe, kao osnovu za odbijanje žalbe, nema mjesta. Sud je podsjetio da je prvostepeni organ rješenjem od 25.05.2018. godine odlučivao o zahtjevu tužioca za upućivanje na liječenje izvan R. S. na njegov izričit zahtjev, koji je podnesen dana 24.05.2018. godine u smislu odredbe člana 8. stav 1. tačka b) Pravilnika o korišćenju zdravstvene zaštite izvan Republike Srpske

(„Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/11, 72/12, 58/17 i 102/17 - u daljem tekstu: Pravilnik), na način da je zahtjev odbio uz iznošenje razloga čiju je pravilnost isključivo bio dužan ispitati tuženi u žalbenom postupku, što je ovdje izostalo, a zbog čega je sud poništio osporeni akt dajući upute za ponovljeno postupanje.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi pobija zakonitost iste zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu interpretira zaključke suda i iznosi da isti nisu pravilni, jer iz podataka upravnog spisa nesporno proizilazi da je tužilac dana 24.05.2018. godine zatražio odobravanje bolničkog liječenja u Opštoj bolnici B. M. B. na svoj izričit zahtjev, a da je u žalbi izjavljenoj protiv rješenja prvostepenog organa od 25.05.2018. godine zatražio refundaciju troškova operativnog zahvata u međuvremenu izvršenog u toj zdravstvenoj ustanovi. Navodi da ovo postupanje tužioca jeste izmjena prvobitno postavljenog zahtjeva, koja u ovoj fazi upravnog postupka nije dozvoljena u smislu odredbe člana 118. ZOUP, zbog čega smatra da je imao osnov da postupi u skladu sa tom odredbom i da osporenim aktom žalbu odbije kao neosnovanu. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba odbije, kao i zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita i valjana obrazložena. Podsjeća na razloge zbog kojih se obratio tuženom sa zahtjevom, a koji potvrđuju da su težina njegovog oboljenja (karcinom) i njegovo agresivno štetno dejstvo na zdravlje i život tužioca ukazivali na potrebu hitnog liječenja koje opravdava postupanje tužioca i odlazak na operativni zahvat u B.. Ukazuje i na praksu Vrhovnog suda Republike Srpske koja ide u prilog argumentima tužioca, pa predlaže da se zahtjev odbije, a tuženi obaveže da mu nadoknadi troškove ovog postupka koji se odnose na sastav odgovora na zahtjev od strane advokata u iznosu od 1.316,25 KM.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom uvažena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 26.06.2018. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tuženi nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Iz podataka upravnog spisa proizilazi da se tužilac dana 24.05.2018. godine obratio prvostepenom organu sa zahtjevom da mu se odobri liječenje u inostranstvu na njegov izričit zahtjev u smislu odredbe člana 8. stav 1. tačka b) Pravilnika, da je prvostepeni organ rješenjem od 25.05.2018. godine ovaj zahtjev tužioca odbio iznoseći razloge čiju je pravilnost bio dužan da ispita tuženi gledano sa aspekta relevantnih odredaba Pravilnika, što konkretno nije učinjeno, jer se tuženi nije ni bavio iznesenim žalbenim navodima, iako mu je to obaveza propisana odredbom člana 230. stav 2. ZOUP.

Tuženi nije razmatrao žalbene navode tužioca, jer ih je kvalifikovao kao izmjenu prvobitno postavljenog zahtjeva, nalazeći u tome osnov da žalbu odbije pozivom na odredbu člana 118. ZOUP, što nije zakonito postupanje, posebno što razlozi u žalbi kojom se pobija prvostepeno rješenje doneseno u upravnom postupku i nisu opredjeljujući za drugostepeni organ, jer nezadovoljna stranka žalbu ne mora da obrazloži shodno odredbi člana 217. stav 1.

ZOUP, dovoljno je samo da navede u kom je pogledu nezadovoljna rješenjem, a tužilac se o tome izjasnio u žalbi izjavljenoj protiv prvostepenog rješenja od 25.05.2018. godine.

Stoga je pravilan stav nižestepenog suda da odredba člana 118. ZOUP kojom je regulisana mogućnost izmjene zahtjeva stranke u postupku pred prvostepenim organom, odnosno do donošenja prvostepenog rješenja, o čemu se u slučaju da se izmjena ne dozvoli donosi poseban zaključak, svakako nije i ne može biti pravni osnov za odbijanje žalbe. Drugostepeni organ o žalbi stranke odlučuje primjenom odredaba člana 224. do 230. ZOUP, a zadatak mu je da ocijeni da li je prvostepeni organ prilikom donošenja rješenja pravilno proveo postupak, utvrdio sve relevantne činjenice i pravilno primijenio materijalno pravo, što je u konkretnom slučaju izostalo, a žalba tužioca je odbijena i prvostepeno rješenje potvrđeno.

Kada se dakle ima u vidu okolnost da je tuženi osporenim aktom odbio žalbu tužioca, a da se pri tom uopšte nije izjasnio o tome da li osnovani navodi žalbe koju je tužilac izjavio protiv prvostepenog rješenja, proizilazi da je povrijedio odredbu člana 230. stav 2. ZOUP, kako je to pravilno zaključio nižestepeni sud.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o odbijanju zahtjeva tužioca za nadoknadu troškova sastava odgovora na zahtjev za vanredno preispitivanje se zasniva na odredbi člana 387. stav 1. ZPP, a u vezi sa odredbom člana 48. ZUS. Naime, odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku, a kako sadržaj konkretnog odgovora na zahtjev nije imao uticaja na ishod odlučivanja o zahtjevu za vanredno preispitivanje, ovaj sud nalazi da trošak sastava odgovora nije bio neophodan za okončanje postupka po ovom pravnom sredstvu.

Zapisničar
Duška Mutić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša